

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/51/2025
Identifikačné číslo spisu:	1513010224
Dátum vydania rozhodnutia:	27.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1513010224.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Emila Klemaniča a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., MBA, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 27. mája 2026 v Bratislave v trestnej veci obvinenej Z. I. pre pokračujúci obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvinenej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3To/67/2020, z 21. júna 2022

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej Z. I. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom bývalého Okresného súdu Bratislava V (v súčasnosti Mestský súd Bratislava I), sp. zn. 6T/31/2013, z 29. novembra 2019 bola obvinená Z. I. uznaná za vinnú v bodoch 1/ - 10/ za pokračujúci zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, v bodoch 1/ - 3/, 5/, 8/ - 10/ v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, v bode 11/ z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, ďalej v bodoch 12/, 26/ z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, v bodoch 13/ - 25/ za pokračujúci obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona a v bode 27/ uvedeného rozsudku z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorých sa dopustila na skutkovom základe tam podrobne rozvedenom.

Za to jej bol podľa § 221 ods. 4, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2, § 38 ods. 5, § 37 písm. h), § 37 písm. m) Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov. Na jeho výkon bola podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradená do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona bol zrušený rozsudok Okresného súdu Košice II, sp. zn. 5T/138/2013, z 21. apríla 2017, právoplatný 24. apríla 2017, a to v časti výroku o treste, ktorým jej bol uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so skúšobnou dobou v trvaní 4 roky s uložením probačného dohľadu a primeraných obmedzení a povinností, a rozsudok Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 3T/59/2009, z 8. júna 2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 4To/3/2016, právoplatný 23. marca 2016 a trestný rozkaz Okresného

súdu Bratislava V, sp. zn. 2T 37/2013, z 2. mája 2013, právoplatný 5. septembra 2013 a to v časti výroku o treste, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd zároveň obvinenú zaviazal k náhrade škody voči poškodeným subjektom citovaným v rozsudku súdu prvého stupňa. Zároveň podľa § 287 ods. 2 Trestného poriadku niektorých z nich so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd rozhodujúci na podklade odvolania obvinenej rozhodol rozsudkom, sp. zn. 3To/67/2020 z 21. júna 2022, tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uznal Z. I. za vinnú na skutkovom základe tam vyjadrenom a to v bodoch 1/ až 10/ z pokračovacieho zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, v bode 11/ z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona a v bodoch 12/ až 27/ z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Za čo jej uložil podľa § 221 ods. 4, § 41 ods. 1, ods. 2 § 38 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bola na výkon trestu odňatia slobody zaradená do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obvinenej uložená povinnosť v príručnej výrokovej časti nahradiť škodu uvedeným poškodeným v presne určených výškach. Zároveň odvolací súd niektorých z nich odkázal podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku so zvyškom ich nároku na civilný proces.

Obvinená Z. I. podala prostredníctvom obhájcu proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, a to s poukazom na údajné naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť].

V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom obvinená považovala vykonané právne posúdenie skutkov za nezodpovedajúce zisteným skutkovým okolnostiam. Podľa jej názoru skutkové zistenia nenapĺňali všetky zákonne znaky skutkovej podstaty trestných činov, pre ktoré bola u nej vyslovená vina. Pri hodnotení právnej stránky skutku došlo k pochybeniu spočívajúcemu v nesprávnej právnej subsumpcii zistených okolností pod príslušné ustanovenia Trestného zákona, a teda bolo nesprávne aplikované hmotné právo. Ďalej mala obvinená za to, že nesprávne právne posúdenie skutku spočívalo v tom, že bola uplatnená prísnejšie právna kvalifikácia, než aká z odpovedajúcich skutkových okolností vyplýva. V jej prípade neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu tak, ako ich vyžaduje zákon a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je preto založené na nesprávnom právnom posúdení skutku. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, že by súd zohľadnil všetky podstatné znaky objektívnej a subjektívnej stránky skutkovej podstaty, pričom existujú pochybnosti, či zistené skutkové okolnosti napĺňajú zákonné kritéria pre právnu kvalifikáciu skutku ako trestných činov, z ktorých bola uznaná za vinnú. Pri subsumcii zisteného skutku bolo potrebné dôsledne hodnotiť všetky zákonom požadované znaky, hlavne otázku úmyselného zavinenia, výšku spôsobenej škody, prípadne charakter pokračovania v trestnej činnosti a jednotiaci zámer páchatel'a. Navrhla preto, aby dovolací súd podľa § 386 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3To/67/2020, z 21. júna 2022 a aby výrok tohto rozsudku, ktorým bolo zamietnuté jej odvolanie zrušil a prikázal Krajskému súdu v Bratislave, aby bo veci opätovne konal a rozhodol.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvinenej skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhájcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové

náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinená pred jeho podaním využila svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku). Najvyšší súd po splnení vyššie vymedzenej formálnej prieskumnej povinnosti zistil, že dovolanie obvinenej je treba odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre možné zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolaťom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolaťom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolaťom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolaťom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolať uviadol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/30/2011 zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštalácie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštaláciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premĺčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

Ako z citovaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, takaj z inštitútu dovolania je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinstančné. Inak povedané, dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštalácie. Rovnako nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - viď § 379 ods. 2 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako druhú, „odvolaciu“ inštaláciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu nižšieho stupňa.

S poukazom na vyššie uvedené je potom len logické, keď najvyšší súd dovolacie námietky obvineného smerujúce len k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov - označí v konkrétnej trestnej veci ako stojace zjavne mimo uplatnený dovolací dôvod. Navyiac, takto formulované dovolacie námietky nemožno kvalifikovane podradiť ani pod akýkoľvek iný uplatniteľný dovolací dôvod, nakoľko sa nimi v súvislosti s ich obsahom v podstate nie je možné z právneho hľadiska zaoberať tak, aby bol dovolací prieskum aspoň okrajovo súladný s platnou a účinnou právnou úpravou (výnimkou je už skôr zmieňovaná procesná situácia, keď je subjektom podávajúcim dovolanie minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Najvyšší súd pripomína, že v prípade podania dovolania obvineným nie je odvolacím súdom a má doslova zakázané opätovne skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery ako súd prvej a súd druhej inštancie - vid' veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pre dovolací súd je v zmysle uvedeného kľúčovým skutkové zistenie, podľa ktorého obvinená Z. I. spáchala trestné činy tak, ako sú uvedené v skutkových vetách rozsudku odvolacieho súdu. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá aj právny záver vyjadrený v posúdení konania obvinenej v bodoch 1/ až 10/ ako pokračovacieho zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, v bode 11/ prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona a v bodoch 12/ až 27/ ako pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutkov zahrnuté, a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označených trestných činov. Konkrétne v bodoch 1) až 10) rozsudku krajského súdu úmyselne vylákala od iného subjektu úver tým, že ho nepravdivou informáciou uviedla do omylu v otázke splnenia podmienok na jeho poskytnutie a splácanie, pričom celkovo tým spôsobila škodu, ktorá sa v tom čase po právnej stránke považovala za škodu väčšiu (10 786,71 €). V bode 11) sa na škodu inej právnickej osoby obohatila tak, že ju uviedla do omylu a spôsobila na jej majetku škodu ktorá sa v tom čase po právnej stránke považovala za škodu malú (829,78 €). V bodoch 12) až 27) rozsudku sa na škodu iných fyzických osôb a právnickej osoby obohatila tým, že ich uviedla do omylu a spôsobila škodu, ktorá sa v tom čase po právnej stránke považovala za škodu veľkého rozsahu (206 794,65 €).

Čo sa týka námietok obvinenej spočívajúcich v polemike so závermi súdov oboch stupňov o naplnení subjektívnej stránky skutkových podstat trestných činov, najvyšší súd poukazuje na závery plynúce zo stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky pod č. 3/2011, podľa ktorého dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemôže napĺňať poukaz na to, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchateľa k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak, ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, na základe konkrétnych skutkových okolností, ktorých správnosť a úplnosť v rámci dovolacieho konania nie je možné skúmať a meniť. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť, k čomu je možné opätovne poukázať na skôr prezentované právne úvahy najvyššieho súdu vo vzťahu k § 119 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku ako všeobecného ustanovenia upravujúceho predmet dokazovania.

K rozporovanej objektívnej stránke trestných činov, najvyšší súd pre úplné „dovysvetlenie“ uvádza, že o jej naplnení s odkazom na ustálený skutkový stav niet pochyb, pričom v tejto súvislosti odkazuje na znenie skutkov v rozsudku krajského súdu, ako aj právne závery vyjadrené v príslušných častiach odôvodnení rozhodnutí skôr vo veci konajúcich a rozhodujúcich súdov. Navyše, prípadnými pochybnosťami ohľadne skutkových zistení, sa najvyšší súd v prípade podaného dovolania obvineným nie je oprávnený zaoberať.

Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvinenej nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a preto jej dovoláciu argumentáciu najvyšší súd odmietol ako zjavne nedôvodnú.

Čo sa týka námietky nedostatočného odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, touto by sa najvyšší súd mohol zaoberať pod dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku - zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu (v tomto smere pozri skôr citované R 120/2012). Dovolací súd v nadväznosti na požiadavky ustanovenia § 168 ods. 1 Trestného poriadku v prvom rade uvádza, že tieto boli naplnené. Obvinená navyše opomenula skutočnosť, že Krajský súd v Bratislave súdu prvého

stupňa v rozsudku vytkol, čo bolo nesprávne, napravit to, prípadne doplnil. V čom súdu nižšieho stupňa nebolo čo vytknúť, rozhodnutie aproboval.

V tejto súvislosti ešte dovolací súd poukazuje na to, že v dvojínštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nevyhnutné zobrať do úvahy argumenty, skutkové a právne závery obidvoch súdov, najmä ak odvolacie námietky zodpovedajú námietkam predkladaným už pred súdom prvého stupňa. Zároveň platí, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a ostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Najvyšší súd teda nezdiera námietky obvinenej vo vzťahu k údajným rozporom v odôvodnení odvolacieho súdu. Ku tomu je potreba dodať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľne a v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku rozobral všetky podstatné a rozhodné skutkové i právne skutočnosti a presvedčivo vysvetlil prečo rozhodol tak, ako rozhodol. Jeho rozhodnutie považuje dovolací súd za zrozumiteľné, nie len pre osoby znále práva, ale aj pre laickú verejnosť, pričom v ňom možno nájsť odpovede na všetky nejasné či sporné otázky, ktoré najvyššiemu súdu kladie obvinená.

Pretože najvyšší súd s poukazom na vyššie konštatované nezistil naplnenie dôvodov dovolania namietaných obvinenou rozhodol v konečnom dôsledku tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.